

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5896/2/2012

SENTINȚA CIVILĂ NR. 513

Ședința publică din camera de consiliu din 04.02.2013

CURTEA CONSTITUITĂ DIN :

PREȘEDINTE : SPÎNU OVIDIU

GREFIER : FUIOREA VICTORIA MIHAELA

Pe rol este soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul CONSILIU NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII în contradictoriu cu pârâțul DAIA VICTOR având ca obiect "Constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității (OUG nr. 24/2008)"

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică de la 21.01.2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta civilă când, Curtea având nevoie de timp pentru a examina actele dosarului și a delibera, a amânat pronunțarea la 04.02.2013, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 20.07.2012 sub numărul de dosar 5896/2/2012 reclamanta Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității a chemat în judecată pe pârâțul Daia Victor solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului Daia Victor, născut la data de 25.03.1950, în loc. Malu, jud. Giurgiu, fiul lui Tudor și Angela, domiciliat în Giurgiu, jud. Giurgiu, str. [REDACTAT]

În motivarea cererii reclamanta a arătat că prin cererea nr. P 7031/10/25.05.2010, adresată C.N.S.A.S. de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989, s-a solicitat, în temeiul prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, verificarea, sub aspectul posibilei calități de lucrător sau de colaborator al Securității, a pârâtului Daia Victor.

Ținând cont de faptul că pârâțul Daia Victor este deținător al titlului de luptător și având în vedere prevederile art. 3 lit. z din actul normativ menționat anterior, cererea formulată de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989 este legală.

Reclamanta a arătat că din cuprinsul Notei de Constatare nr. DI/1/982 din 02.05.2012 și din înscrisurile depuse la dosarul cauzei rezultă că în anul 1987 pârâțul a fost recrutat pentru supravegherea informativă a personalului muncitor din cadrul atelierului de instalații din Institutul de Proiectare Județean Giurgiu; potrivit documentelor identificate în dosarul fond rețea

nr. R 244480 (vol. 1, f. 5), al cărui titular este pârâtul, acesta a semnat un *Angajament*, preluând numele conspirativ „VASILE”.

Reclamanta a solicitat instanței să se aprecieze asupra calității de colaborator al Securității pârâtului Daia Victor, analizând relevanța, în lumina prevederilor art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, a materialelor furnizate de domnia sa. A arătat că norma citată descrie, sub aceeași denumire generică, 3 posibilități de relație benevolă cu structurile de represiune ale aparatului comunist, impunând îndeplinirea unor condiții specifice fiecărei categorii.

Astfel, pentru colaborarea prin furnizare de informații trebuie îndeplinite *cumulativ* următoarele condiții:

1. Informațiile furnizate Securității, indiferent sub ce formă, să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist.

Reținem, astfel, Nota informativă datată 27.12.1987, furnizată de către pârât Securității și identificată în dosarul său personal: *„Sursa a surprins în urmă cu câteva zile o discuție purtată între mai mulți membri ai colectivului de arhitectură printre care se află M. I. (tehnician arhitect) mai mulți stagiați ale căror nume sursa nu le cunoaște în care unul dintre arhitecți afirma că numiții V. I. și A. A. ar fi înscriși la excursii în unele țări occidentale din care intenționează să nu mai revină. Sursa nu poate preciza de unde știa cel care a făcut afirmația de intențiile celor doi, și nici dacă aceștia sunt în legătură. V. I. este arhitect în cadrul IPJ Giurgiu. A mai efectuat călătorii în perioada studenției, povestind uneori la modul elogios unele aspecte văzute în străinătate.”*

A arătat că intenția unei persoane de a se stabili într-un alt stat era o atitudine extrem de gravă din perspectiva regimului, iar cei care luau o astfel de hotărâre erau priviți ca niște trădători de patrie. Persoanele care, prin diferite metode, reușeau să-și îndeplinească visul de a rămâne în străinătate erau denumite batjocoritor „*fugiți*”, iar bunurile rămase în țară le erau confiscate. Cei ale căror intenții de plecare definitivă din țară erau descoperite – cu ajutorul informatorilor (cum este cazul în speță) sau prin alte mijloace – erau denumiți „*suspecți de evaziune*” și persecutați de organele represive ale regimului. Aceste din urmă persoane nu mai puteau spera că li se va elibera vreodată pașaport, nici măcar pentru o călătorie într-o țară socialistă. În plus, evoluția profesională a celor care încercaseră să forțeze frontiera avea de suferit, îngrădindu-li-se accesul la anumite funcții și profesii.

Intenția de a părăsi definitiv țara era considerată un afront direct la adresa regimului, care pretindea că asigură cetățenilor români cele mai bune condiții de viață. Pentru acest motiv, regimul nu a recunoscut niciodată, oficial, existența fenomenului emigrării. De asemenea, din aceeași categorie a „*manifestărilor potrivnice*”, face parte și exprimarea liberă a părerilor referitoare la „*aspecte văzute în străinătate*”.

În legătură cu această primă condiție, reclamanta a arătat că din interpretarea teleologică a prevederilor art. 2 lit b, rezultă că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al Securității, persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice. Astfel, delimitând sfera atitudinilor potrivnice regimului comunist, legiuitorul a urmărit ca, pe de o parte, să excludă denunțurile care, de obicei, rămâneau fără urmări asupra celui

denunțat, și, pe de altă parte, să excludă și denunțurile care ar fi putut avea urmări, dar care sunt compatibile cu principiile moralei publice într-o societate democratică.

În consecință, dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, rezultă că ne aflăm în fața denunțării unei conduite potrivnice regimului comunist.

O interpretare contrară, restrictivă, care ar înțelege prin „atitudini potrivnice regimului” doar manifestarea explicită a dorinței persoanei denunțate de răsturnare a regimului comunist, este de neconceput pentru că ar institui o inegalitate de tratament cu privire la persoane care au denunțat în egală măsură atitudini a căror incriminare era tipică regimurilor dictatoriale (acte normative prin care se reglementau condițiile prin care contactele cu cetățenii străini erau legale, acte normative prin care se interzicea avortul, etc.). Indiferent că ne aflăm în fața unei delațiuni care se referea la faptul că persoana denunțată critica regimul, sau la împrejurarea că cel denunțat avea legături neoficiale cu cetățeni străini ori intenționa să părăsească țara pentru a se stabili într-o țară occidentală, toate aceste conduite fac parte din sfera manifestărilor potrivnice regimului întrucât erau neagreate de regim, îngădite de acesta și, în schimb, permise într-o ordine democratică.

Pentru argumentele expuse, prima condiție impusă de legiuitor în constatarea calității de colaborator, este asigurată.

2. Informațiile prevăzute la punctul 1 să vizeze îngădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Și această condiție este asigurată deoarece, nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conștient, având reprezentarea clară a faptului că relatări ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delațiunea sa se pot lua măsuri de urmărire și verificare (încălcarea dreptului la viață privată), și, prin urmare, a vizat această consecință.

Astfel, raportat la cele descrise anterior, arătăm că standardul impus de legiuitor pentru constatarea calității de colaborator al Securității a fost nu numai îndeplinit, ci și depășit. Încălcarea dreptului la viață privată nu este numai potențială, ci este efectivă, datorită efectelor produse ca urmare a furnizării informațiilor citate anterior.

În concluzie, informațiile furnizate de domnul DAIA Victor au vizat îngădirea dreptului la viață privată, prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice, precum și a dreptului la liberă exprimare, prevăzut de art. 28 din Constituția României, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice.

În drept, reclamanta și –a întemeiat acțiunea pe conținutul articolelor: art. 3 lit. z, art. 2 lit. b), art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1, ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 *privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, coroborate cu art. 30, art. 31 alin. 2 și art. 35 alin. 5, lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe dispozițiile articolului 112 al Codului de Procedură Civilă.

În dovedirea cererii reclamanta a solicitat, iar instanța a încuviințat proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, respectiv:

1. Nota de Constatare nr. DI/I/982 din 02.05.2012, aprobată de Colegiul C.N.S.A.S.;
2. Dosar nr. R 244480 (cota C.N.S.A.S.), integral.

Analizând probele administrate în cauză instanța reține că cererea reclamantei este întemeiat , urmând a fi admisă ca atare.

Mai întâi, Curtea consideră necesar a efectua câteva aprecieri cu caracter general, de natură să pună în lumină rațiunea adoptării legislației privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și consecințele hotărârilor judecătorești pronunțate în urma parcurgerii procedurilor prevăzute de O.U.G. nr.24/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr.293/2008.

În acest sens, trebuie observat că în preambulul O.U.G. nr.24/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr.293/2008, se relevă că „în perioada de dictatură comunistă, cuprinsă între 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, puterea comunistă a exercitat, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor libertăților lor fundamentale”.

Din analiza preambulului și a prevederilor OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, rezultă, fără echivoc, că rațiunea adoptării acestui act normativ derivă din necesitatea cunoașterii de către membrii unei societăți postcomuniste a fostului regim totalitar, depășirii nivelului organizatoric, intelectual și moral impus de un sistem caracterizat prin structuri și moduri de gândire inadecvate, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, creării unei culturi politice autentice și a unei societăți civilizate, verificării a posteriori a comportamentului persoanelor care, în prezent, candidează pentru, sau, după caz, ocupă demnități ori funcții publice (aflându-se în situații de a fi garanții Constituției și ai democrației) sau dețin titluri care implică o dimensiune morală primordială, legea neavând un scop punitiv și neinstituind o responsabilitate penală a celor în privința cărora se va constata că au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. Totodată, reglementarea în discuție contribuie la o mai bună înțelegere a prezentului și la o proiectare adecvată a viitorului societății românești.

În esență, sub aspectul care interesează în cauză, OUG nr.24/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, urmărește scopul de deconspirarea, indicat în preambul, a persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarului întocmit de Securitate, sau au efectuat activitățile prevăzute de actul normativ, prin consemnarea publică – publicarea în Monitorul Oficial al României Partea a III-a, și punerea la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către reclamantul C.N.S.A.S., în temeiul art.12 alin.1 din ordonanță, a celor care ocupă demnitățile sau funcțiile enumerate în art.3, precum și a celor care își manifestă intenția de a candida pentru alegerea sau numirea în aceste demnități sau funcții publice, actul normativ antrenând doar eventuale consecințe de ordin moral în privința celor care au încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale altora în perioada dictaturii comuniste.

Prin urmare, rolul instanței judecătorești investită cu soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau după caz, colaborator al Securității, nu este acela de a stabili vinovații sau de a le comensura, de a aplica pedepse și de a le individualiza, instanța nerealizând o justiție retributivă, ci de a verifica, pe baza copiilor certificate de pe documentele aflate în arhiva

reclamantului C.N.S.A.S. și eventual, a altor probe, întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege pentru existența calității în discuție, rațiunea legii și rolul instanței fiind în acord cu principiile stabilite atât prin Rezoluția Adunării Parlamentare a Consiliului Europei nr.1096/1996 privind demantelarea fostelor regimuri comuniste, cât și prin jurisprudența C.E.D.O. ca expresie a celor mai înalte idei despre justiție și echitate (a se vedea hotărârea de Mare Cameră pronunțată la data de 16.03.2006 în cauza Zdanoka contra Letoniei; decizia de inadmisibilitate din 22.11.2001 în cauza Knauth contra Germaniei).

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată și de temeiurile de drept incidente în cauză, Curtea reține următoarele:

Condițiile pentru ca o persoană să poată fi considerată colaborator al poliției politice comuniste, prev. de art.5 alin.3 din Legea nr.187/1999, sunt aproape identice cu cele prevăzute de art.2 lit.b din OUG nr.24/2008, respectiv:

- furnizarea sau înlesnirea transmiterii de informații;
- prin acele informații să se denunțe activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist;
- furnizarea sau înlesnirea transmiterii informațiilor să fi fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Curtea reține că prin cererea nr. P 7031/10/25.05.2010, adresată C.N.S.A.S. de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989, s-a solicitat, în temeiul prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, verificarea, sub aspectul posibilei calități de lucrător sau de colaborator al Securității, a pârâtului Daia Victor.

Ținând cont de faptul că pârâtul Daia Victor este deținător al titlului de luptător și având în vedere prevederile art. 3 lit. z din actul normativ menționat anterior, cererea formulată de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989 este legală.

Din cuprinsul Notei de Constatare nr. DI/I/982 din 02.05.2012 și din înscrisurile depuse la dosarul cauzei instanța reține că în anul 1987 pârâtul Daia Victor a fost recrutat pentru supravegherea informativă a personalului muncitor din cadrul atelierului de instalații din Institutul de Proiectare Județean Giurgiu; potrivit documentelor identificate în dosarul fond rețea nr. R 244480 (vol. 1, f. 5), al cărui titular este pârâtul, acesta a semnat un *Angajament*, preluând numele conspirativ „VASILE”.

Astfel, pentru colaborarea prin furnizare de informații trebuie îndeplinite *cumulativ* următoarele condiții:

Informațiile furnizate Securității, indiferent sub ce formă, să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist.

Din conținutul Notei informative din data de 27.12.1987, furnizată de către pârât Securității și identificată în dosarul personal al acestuia rezultă următoarea delațiune efectuată de către pârât : „*Sursa a surprins în urmă cu câteva zile o discuție purtată între mai mulți membrii ai colectivului de arhitectură printre care se află M. I. (tehnician arhitect) și mai mulți stagiaři ale căror nume sursa nu le cunoaște în care unul dintre arhitecți afirma că numiții V. I. și A. A. ar fi înscriși la excursii în unele țări occidentale din care intenționează să nu mai revină. Sursa nu poate preciza de unde știa cel care a făcut afirmația de intențiile celor doi, și nici dacă aceștia*

sunt în legătură. V. I. este arhitect în cadrul IPJ Giurgiu. A mai efectuat călătorii în perioada studenției, povestind uneori la modul elogios unele aspecte văzute în străinătate.”

Curtea reține că unei persoane de a se stabili într-un alt stat era o atitudine extrem de gravă din perspectiva regimului, iar cei care luau o astfel de hotărâre erau priviți ca niște trădători de patrie. Persoanele care, prin diferite metode, reușeau să-și îndeplinească visul de a rămâne în străinătate erau denumite batjocoritor „fugiți”, iar bunurile rămase în țară le erau confiscate.

Cei ale căror intenții de plecare definitivă din țară erau descoperite – cu ajutorul informatorilor, cum este cazul pârâtului din prezenta cauză sau prin alte mijloace – erau denumiți „suspecți de evaziune” și persecutați de organele represive ale regimului.

Aceste din urmă persoane nu mai puteau spera că li se va elibera vreodată pașaport, nici măcar pentru o călătorie într-o țară socialistă. În plus, evoluția profesională a celor care încercaseră să forțeze frontiera avea de suferit, îngrădindu-li-se accesul la anumite funcții și profesii.

Intenția de a părăsi definitiv țara era considerată un afront direct la adresa regimului, care pretindea că asigură cetățenilor români cele mai bune condiții de viață. Pentru acest motiv, regimul nu a recunoscut niciodată, oficial, existența fenomenului emigrării. De asemenea, din aceeași categorie a „manifestărilor potrivnice”, face parte și exprimarea liberă a părerilor referitoare la „aspecte văzute în străinătate”.

Din interpretarea teleologică a prevederilor art. 2 lit b din OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008 instanța reține că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al Securității, persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice. Astfel, delimitând sfera atitudinilor potrivnice regimului comunist, legiuitorul a urmărit ca, pe de o parte, să excludă denunțurile care, de obicei, rămâneau fără urmări asupra celui denunțat, și, pe de altă parte, să excludă și denunțurile care ar fi putut avea urmări, dar care sunt compatibile cu principiile moralei publice într-o societate democratică.

În consecință, dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, rezultă că ne aflăm în fața denunțării unei conduite potrivnice regimului comunist.

O interpretare contrară, restrictivă, care ar înțelege prin „atitudini potrivnice regimului” doar manifestarea explicită a dorinței persoanei denunțate de răsturnare a regimului comunist, este de neconceput pentru că ar institui o inegalitate de tratament cu privire la persoane care au denunțat în egală măsură atitudini a căror incriminare era tipică regimurilor dictatoriale (acte normative prin care se reglementau condițiile prin care contactele cu cetățenii străini erau legale, acte normative prin care se interzicea avortul, etc.). Indiferent că ne aflăm în fața unei delatațiuni care se referea la faptul că persoana denunțată critica regimul, sau la împrejurarea că cel denunțat avea legături neoficiale cu cetățeni străini ori intenționa să părăsească țara pentru a se stabili într-o țară occidentală, toate aceste conduite fac parte din sfera manifestărilor potrivnice regimului întrucât erau neagreate de regim, îngrădite de acesta și, în schimb, permise într-o ordine democratică.

Pentru argumentele expuse, instanța reține că prima condiție impusă de legiuitor în constatarea calității de colaborator, este asigurată.

Curtea reține că informațiile furnizate de către pârât în calitate de colaborator al Securității au fost de natură să îngrădească drepturile și libertăților fundamentale ale omului.

Instanța reține că această condiție este îndeplinită întrucât că furnizarea unor informații de către pârât a fost făcută în mod conștient, acesta din urmă a avut în mod explicit reprezentarea clară a faptului că relatările ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delatarea sa se pot lua măsuri de urmărire și verificare (încălcarea dreptului la viață privată), și, prin urmare, a vizat această consecință.

Prin raportare la situația de fapt descrisă anterior instanța reține că standardul impus de legiuitor pentru constatarea calității de colaborator al Securității a fost nu numai îndeplinit, ci și depășit. Încălcarea dreptului la viață privată nu este numai potențială, ci este efectivă, datorită efectelor produse ca urmare a furnizării informațiilor citate anterior.

În concluzie, curtea reține că informațiile furnizate de pârâtul au vizat îngrădirea dreptului la viață privată, prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice, precum și a dreptului la liberă exprimare, prevăzut de art. 28 din Constituția României, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice.

În raport de acest din urmă aspect nu pot fi reținute nici susținerile pârâtului că informațiile pe care le-a furnizat nu au fost de natură să îngreădească drepturile și libertățile fundamentale ale omului iar că cei față de care s-a solicitat furnizarea de informații „nu au pățit nimic în acest sens, nimeni și niciodată nu i-a întrebat nimic”.

Totodată, mai trebuie spus că nu prezintă relevanță împrejurarea invocată de pârât, dacă furnizarea de informații a și avut sau nu în concret consecințe, repercusiuni asupra persoanelor în privința cărora au fost furnizate informații, fiind necesar și suficient ca respectivele informații să vizeze îngrădirea de drepturi sau libertăți fundamentale.

Cu alte cuvinte, ceea ce este esențială în speță este latura subiectivă, respectiv caracterul conștient și reprezentarea pentru pârât că semnalarea de anumite împrejurări, aspecte, informații putea antrena anumite urmări. Or, pârâtul nu putea să nu conștientizeze aceste aspecte, de altfel nici nu a invocat o astfel de împrejurare.

În ce privește susținerea pârâtului în sensul că a fost forțat să semneze angajamentul de colaborare cu Securitatea, instanța reține că această apărare este nefondată, urmând a fi respinsă ca atare, susținerile pârâtului în acest sens fiind pur declarative, urmând a fi respinse ca atare.

Această apărare aceasta este lipsită de relevanță atât timp cât în baza angajamentului încheiat pârâtul a furnizat organelor Securității informații referitoare la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist prin aceasta vizând îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, dar și atât timp cât conținutul actului a fost însușit de către pârât prin semnarea lui, dată fiind semnificația deosebită și efectele juridice ale semnăturii personal executate.

În raport de aceste aspecte, instanța constată că măsurile întreprinse de pârât, așa cum au fost mai sus descrise și cum rezultă din actele depuse la dosar, au avut ca scop în esență, de a depista poziția ostilă/atitudinea dușmănoasă a celor urmăriți față de politica partidului și statului, a conducerii acestora, față de regimul comunist, vădind interesul pentru opiniile celor vizați relativ la aspectele menționate, pentru anturajul acestora, pentru opiniile și opțiunile religioase ale acestora.

Acest interes, pus în practică prin măsurile dispuse, coroborat cu urmările pe care le antrena împotriva celor vizați probează un mecanism specific de supraveghere polițienească extrem de intrusiv în viața privată a celor urmăriți și o grevare a dreptului la viață privată, a exercitării libertății de exprimare, de opinie și de conștiință, a libertății religioase, adică exact a acelor libertăți care conturează personalitatea unui om, care dau măsura demnității acestuia, grevare care – în raport de sistemul de valori al fiecăruia dintre cei vizați – poate echivala cu o suprimare efectivă a acestor libertăți.

Toate aceste acțiuni ale pârâtului vizând urmărirea îndeaproape a întregii vieți a unor persoane dar și opiniile acestora constituie activități prin care s-au suprimat/îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului, și anume: *dreptul la viață privată*, precum și *dreptul la libertatea de exprimare și libertatea opiniilor*.

Așa cum reiese din toate documentele anexate, activitatea pârâtului se remarcă prin acțiunile ce au avut ca efect îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, respectiv dreptul la viața privată, iar prin aceasta încălcându-se concomitent, și dreptul fundamental la libertatea de opinie și de exprimare, dreptul la libertatea de conștiință și religie, acțiunile pârâtului fiind grave și constituind acte de poliție politică în accepțiunea legii, adică vizează „instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste, precum și suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”.

Pentru aceste considerente, fiind îndeplinite toate condițiile legale evocate anterior, instanța apreciază că prezenta acțiune este întemeiată, urmând a o admite în temeiul art. 11 rap. la art. 2 lit. a din OUG 24/2008.

În consecință, va constata calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE :**

Admite cererea formulată de reclamantul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr. 55-57, sector 3, în contradictoriu cu pârâtul DAIA VICTOR, cu domiciliul în Giurgiu, str. [REDACTAT], județ Giurgiu.

Constată calitatea de colaborator al Securității în privința pârâtului.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 04.02.2013.

GREFIER,
FUIOREA VICTORIA MIHAELA

**CONFORM CU
ORIGINALUL**